

[Lone Dybkjær]

inde på i sit indlæg, hvor hr. Dyremose snakkede meget om individualisering. Derimod synes jeg, at f.eks. hr. Fogh Rasmussen kørte meget mere på det, som jeg også opfatter som det væsentlige, nemlig det industrielt-økonomiske. Jeg mener, det er dér, vi skal tage fat.

Vi skal holde op med al den snak om privatisering af det sociale og alle de andre områder. Ikke at der ikke skal ske nogle ændringer dér. Jeg mener også godt, man kan gøre tingene på en anden måde, men det forplumrer debatten, for det er ikke det, der er det væsentlige. Det væsentlige er faktisk at tage fat på det økonomiske, det industripolitiske. Her mener jeg, det er fuldstændig afgørende, at vi får et meget nærmere samarbejde mellem den offentlige og private sektor. Det er klart afgørende for udviklingen. Det, vi skal spørge os selv om, er: hvordan i himlens navn får vi så det etableret, hvad er det for nogle incitament, der skal til, for at vi kan få det samarbejde? For vi har snakket om det i mange år, og dér er praktisk taget ingenting sket.

Jeg mener, at finansministeren var inde på noget af det, hvor finansministeren sagde, at i fremtiden må vi acceptere en vis grå zone. Nu er jeg belastet af, at jeg i lang tid har arbejdet inden for en såkaldt grå zone, nemlig den teknologiske servicevirksomhed. Der er en lang række teknologiske institutter, der er en lang række ATV-institutter, der er en lang række andre institutter, som er grå zone i den forstand, at det er en sammenblanding mellem det offentlige og det private. Det er selvejende institutioner med en fastlåst bestyrelse, og jeg finder, at det er et fremragende princip.

Man kan også sige, at vi har lidt af det samme princip på en helt anden måde, når vi snakker om højskoler, hvor man f.eks. kun giver 85 pct. i tilskud. Man skal altså samle nogle penge sammen selv. Det giver nok nogle incitament.

Når finansministeren siger, at vi skal acceptere den grå zone, harmonerer det rigtig dårligt med, at finansministeren i den øvrige sammenhæng, hvis man skal tro på rygterne – det skal man selvfølgelig ikke altid, det ved jeg alt om – vil skære ned på netop de teknologiske serviceområder. Det er dér, hvor man tydeligst kan se, hvad man får ud af sine penge. Det er stort set det eneste sted.

Derfor synes jeg, at finansministeren, hvis finansministeren skal have noget at have sin privatisering i på andre områder end de sociale områder, skulle overveje, om det nu også er det fornuftigste sted at sætte ind.

Samtidig med at man siger, man vil acceptere den grå zone, synes jeg virkelig, der er en lyst til detailstyring, når det kommer til stykket. Det gælder såmænd ikke kun den nuværende regering. Det gjaldt også den tidligere regering. Med det mener jeg, at når man nu har etableret en grå zone, hvor man har sagt, at det skal være selvejende institutioner, man har et teknologiråd, og man sætter nogle bestyrelser ind, så er der alligevel en tendens til, at embedsmændene går ind og detailstyrer på hele dette område, man ned sætter nogle bestyrelser, og man siger, de har nogen kompetence, men reelt er det embedsmændene, der styrer.

Jeg vil godt sige, at skal vi udvikle den grå zone, må vi også lægge ansvaret ud. Det er klart, at så må vi også kigge på, hvordan der kommer et økonomisk ansvar ind i det, men det ligger der altså en model for netop i de teknologiske serviceinstitutioner. Det mener jeg er meget afgørende at vi får diskuteret og får set på, om der ikke er nogle modeller dér. Jeg tror, der er nogle modeller, men det kræver altså nogle holdningsændringer, såvel af politikere som af embedsmænd.

Det kræver også noget, når det drejer sig om finansloven: Et af de problemer, vi har, er jo den meget snævre finanslovstyring, vi har. Den giver manglende mulighed for at operere mellem forskellige konti og manglende mulighed for at overføre midler, og hvad ved jeg. Nu sidder jeg ikke selv i finansudvalget, så jeg skal ikke gå så langt ind på det, men blot sige, at det kræver altså også en vis åbenhed dér. Jeg ved udmærket godt, jeg ikke ville kunne klare mig i en diskussion med finansministeren om det emne.

Jeg mener, det kræver en anden ting også. Det kræver noget i form af offentlig personalepolitik. Hvilke incitament skal vi give det offentlige personale, sådan at de rent faktisk går ind for det samarbejde? Vi kan jo ikke skjule, at det hidtil har været sådan, at jo flere personer man havde, jo højere kom man på den embedsmandsmæssige karrierestige. Jeg tror ikke, der er nogen embedsmænd, der rigtig for alvor – i hvert fald kan de tælles, tror jeg, på én hånd – er blevet